

مسئله سوم: اگر بیماری شخص تا ماه رمضان سال بعد ادامه پیدا نکند

نظر شهید اول

- قضا بر او واجب نیست و باید برای هر روز یک مُد فدیة بدهد
- عبارت ظهور در این دارد که انکار باید عین همان مرضی تا سال بعد طول بکشد یعنی اگر مرضی عوض شد باید روزه بگیرد
- تکرار سال ها یعنی چند سال گذشته باشد و هنوز فدیة داده نشده باشد تأثیری در تکرار فدیة ندارد

فقیل

- باید قضا بگیرد
- باید هم قضا بگیرد و هم فدیة بدهد

این دو قول نادر هستند

نظر صدوقین

- سال اول فدیة بدهد و از سال دوم باید قضا بگیرد
- شهید ثانی این نظر را قبول نمی کند

کسانی که باید فدیة به آنها داده شود

- اینجا باید فدیة را فقط بدهد به کسی که مستحق زکات است یعنی فقط فقیر و لازم نیست که به افراد متعدد بدهد و می تواند به یک فقیر بدهد

اگر مرضی بین دو ماه رمضان خوب شد

فتاوی دیگر

- اگر کوتاهی کرد باید فدیة بدهد و قضا بگیرد
- اگر کوتاهی نکند فقط باید قضا بکند و فدیة ندارد
- کوتاهی یعنی اینکه عزم گرفتن روزه را ندارد؛ یا اینکه در سعه بود و عزم گرفتن داشت و وقتی در ضیق زمان قرار گرفت عزم گرفتنش از بین رفت
- عزم گرفتن روزه را داشت و در سعه بود؛ وقتی که در ضیق وقت قرار گرفت مانعی ایجاد شد مثلاً مرضی جدید یا سفر واجب و غیره

فتوای شهید ثانی

- ملاک در کوتاهی عزم داشتن یا نداشتن نیست؛ بلکه قدرت بر گرفتن روزه است؛ و اگر مرضی سالم شد و قادر بر گرفتن روزه بود و نگرفت هم قضا دارد و هم فدیة

فتوای ابن ادریس

- مطلقاً قضاء را واجب می داند و قائل به فدیة در هیچ حالتی نیست

چه تفاوتی بین فتوای شهید اول و ثانی هست؟

فتوای شهید اول عزم روزه گرفتن برای عدم وجوب فدیة کفایت می کند ولی در فتوای شهید ثانی اگر خوب شد و نگرفت چه عزم روزه کرده باشد چه نکرده باشد فدیة بر او واجب می شود